

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 139.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939565024/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

end den, der er i mit Hjerte, og til andet Lys end Stjernernes! See derop» vedblev hun med bevæget og begejstret Stemme – »er det ogsaa en Illusion?»

»Nei, jeg troer paa Gud! men jeg troer ogsaa hvad Abraham sagde til den rige Mand; at der er befæstet et Svælg mellem Himlen og Jorden, som ingen menneskelig Magt kan lægge Bro over!» svarede Viggo alvorligt.

»Sjælen kan dog flyve derop i Tro, og Haab og Kjærlighed! der er jo vort Maal – skulde vi aldrig kunne naae det? See de straalende Verdener, hvis Glands gjør Natten til Evighedens Morgen – troer Du ikke, at de ere guddommeliggjorte i samme Kamp, vi kjæmpe? Hvorfor skulde vi da ikke kunne seire, ligesom de. De have fuldendt og vi begyndt!»

Viggo vendte sit Blik fra de lyse Stjerner til den unge Piges Ansigt, idet han svarede: »Hvem har lært dig den Philosophie? den findes ikke i Balles Lærebog eller Luthers Katechismus.»

»Spørg Lyset, spørg Livet, spørg den menneskelige Kjærlighed, hvem der har lært mig at tro og haabe! Hører der Philosophie til at troe paa Seir i hver ædel Kamp, og at forudsætte, at der har været Strid, hvor der nu er Seir – saa er hvert Menneske vist Philosoph af Naturen.»

»Har Du aldrig frygtet disse Tanker? Har der ikke været Øieblikke, da Tvivlen ogsaa nærmede sig den Tro, Du har lært af Menneskelivet?» Minona saae forundret paa ham, og svarede langsomt, idet hun rystede paa Hovedet: »Er din egen Tro andet end Tvivl? – Jeg forstaaer mig vist ikke derpaa, men der er noget saa haabløst for mig i den christelige Opfattelse af Livet – de see ikke Gud der! – Jeg troer paa Livet fordi jeg lever.» – »Har Du da aldrig tvivlet?» – »Aldrig! jeg har været saa lykkelig!» svarede hun med Inderlighed, idet hun fæstede sit Blik paa ham. Viggo taug; denne Vantroes Troesbekjendelse rørte ham dybt. Han var ellers rede til at bekjæmpe enhver Illusion – men hendes var ham hellig.

Minona sad en Stund taus i dybe Tanker. Endelig sagde hun alvorligt og eftertænksomt: »Fader var meget religiøs – han havde altid Maalet for Øie – men han troede, ligesaa lidt som Helene, ubetinget paa Bibelen, og endnu mindre paa Præsternes Forklaring deraf. Det har jeg seet ved mange Leiligheder, skjøndt han nødige